GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḌI.
Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 36 fr., pe șése lunĭ 18 fr., pe trei lunĭ 9 francĭ.

ANULŬ XLVII.

SĔ PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondenţĭ.
ANUNCIURILE:
O seriă garmondŭ 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 126. *Sâmbătă, Dumineca 22 Iulie (3 Augustŭ)* **1884.**

Brașovŭ în 21 Iulie (2 Augustŭ).

Deunăḍi a debutatŭ, precumŭ scimŭ, „Figaro“ din Paris c'unŭ articulŭ menitŭ de a face mare sensațiune. Acéstă fóiă avŭ curagiulŭ a pledá pentru o alianță a Franciei cu Germania. Deși sĕ scie că „Figaro“ este organŭ alŭ acelorŭ pretendenţĭ, carĭ cu ajutorulŭ Germaniei ar dori sĕ-șĭ așeḍe tronulŭ pe ruinele republicei, acelŭ articulŭ a făcutŭ óre-care sensațiune. Scriitorulŭ luĭ a avutŭ adecă dibăcia de a scrie așa încâtŭ sĕ se pară, că scopulŭ i-a fostŭ mai multŭ de a loví în politica Angliei decâtŭ de a lăudá atitudinea Germaniei față cu Francia în anii din urmă.

Cuvintele ironice „Nos amis les Anglais, nos ennemis les Allemands,“ prin care fóia parisiană vrea sĕ arate, că Anglesii, carĭ sunt consideraţĭ în Paris ca amicĭ, s'au purtatŭ și se pórtă mai rĕu cu Francia, decâtŭ Germania, care este privită ca dușmană, au avutŭ celŭ puținŭ acelŭ efectŭ, că au ațîțatŭ opiniunea publică a țĕrei în contra perfidului Albionŭ.

„Ce folosŭ ni-a adusŭ pân'acum amiciția Angliei? Nicĭ unulŭ. Unde ni-a ajutatŭ? Nicăirĭ. Unde s'a luptatŭ contra nóstră? Pretutindenea. Ei bine, décă este așa, atuncĭ sĕ-o rupemŭ cu Anglia și sĕ ne căutămŭ altŭ aliatŭ.“

Cu aceste cuvinte introduce „Figaro“ propunerea de a merge mână în mână cu Germania. Și ce rĕspundŭ Francesii? Ei recunoscŭ, că Anglia nu e mai bună ca Germania, dér nu se sêmtŭ nicĭdecum dispușĭ de a dá mâna pentru acéea cu Bismark. „Republique Française“ iea în batjocură propunerea lui „Figaro“ și incidentulŭ se sfêrșesce.

In Germania asemenea articululŭ lui „Figaro“ n'a produsŭ efectulŭ așteptatŭ de scriitorulŭ lui. Germanii sunt politicĭ multŭ mai practicĭ decâtŭ se crédă, că ar fi posibilŭ în împrejurările actuale de a împăcá pe Francesĭ cu Germania. De n'ar fi Elsația și Lotaringia, ar mai merge cum ar mai merge, dér numai aducerea aminte de aceste mărgăritare răpite, face sĕ se turbure sângele fie-cărui Francesŭ și făr' să vrea se vede pĕtrunsŭ de dorulŭ de rĕsbunare.

Bine ḍice „Kölnische Zeitung,“ că între a voí și a puté este o mare deosebire. Francesii chiar se voiéscă, nu mai potŭ fi amicĭ sincerĭ ai Germaniei până ce vorŭ scí acele doue provincii în mânile ei. „Ce s'ar întêmplá?“ întrébă numita fóie, décă unŭ ministru francesŭ s'ar urcá pe tribuna camerei și ar declará acolo că programa sa este ca Francia sĕ renunțe la Elsația-Lotaringia și se încheie alianță cu Germania? — Negreșitŭ că unŭ asemenea limbagiu nu ar fi primitŭ cu liniștea, cu care publiculŭ parisianŭ a cetitŭ interesantulŭ articulŭ alŭ lui „Figaro.“

Popórele europene suferŭ cumplitŭ sub gréua povară a sarcinilorŭ publice, carĭ nu se potŭ micșorá până ce statele nu vorŭ încetá cu cheltuielile estravagante pentru armate etc. Décă s'ar puté realisá dorința ḍiarului „Figaro“; décă Francia ar merge mână în mână cu Germania, ușorŭ ar fi d'a esecutá planulŭ unei desarmărĭ generale.

„Alianța germano-francesă, încheiată cu sinceritate și fără reservă, ar creá acea stare ideală de care visămŭ numai în visurile nóstre cele mai frumóse. Alianța germano-francesă ar însemná pentru ambele țĕrĭ siguranța necondiționată contra orĭ și cărui atacŭ din afară și domnia peste tótă lumea.“

Are dreptate „Gazeta de Colonia“ când vorbesce astfelŭ. Dér tocmai împrejurarea, că o asemenea alianță li se pare aḍĭ Germanilorŭ numai ca unŭ frumosŭ idealŭ, ne indică, că ea fórte cu greu se va puté realisá. Omenimea va trebuí se sufere și sĕ sângereze încă multŭ până ce va sosí era de aurŭ a păcii europene, când la țĕrmii Rinului nu vorŭ rĕsuná, decâtŭ cântecele pacînice ale secerătorilorŭ și ale culegĕtorilorŭ de vii.

Scirĭ telegrafice.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Paris, 1 Augustŭ. — De alaltaerĭ séra până erĭ înainte de améḍi au murítŭ în Toulon 3 și în Marsilia 6 persóne de choleră.

Roma, 1 Augustŭ. — Vestea, că în Turin s'ar fi ivitŭ cholera nu e adevĕrată.

Copenhaga, 1 Augustŭ. — Regele și regina Greciei au sositŭ aicĭ.

Viena, 1 Augustŭ. — Pe la sfîrșitulŭ lui Septembre prințulŭ de corónă Rudolf împreună cu princesa Stefania au de gândŭ a face o scurtă visită regelui și reginei României la Sinaia. La întórcere părechea princiară austriacă va merge la Gurghiu la vênătóre de urșĭ.

Haga, 2 Augustŭ. — Camera a primitŭ proiectulŭ de lege privitorŭ la regența reginei.

Toulon, 1 Augustŭ. — Erĭ séra au murítŭ aicĭ patru indiviḍĭ de cholera. Prăvăliile érășĭ s'au deschisŭ. Orașulŭ începe a căpĕtá érășĭ o viuă fisonomiă.

Marsilia 2 Augustŭ. — Erĭ s'au întêmplatŭ aicĭ 22 la Aix 5 casurĭ de choleră mortale.

Paris, 2 Augustŭ. — Congresulŭ este convocatŭ pe Lunĭ la 1 oră d. a. la Versailles. — Poliția a descoperitŭ nisce bombe la unŭ mechanicŭ, care a fostŭ îndată arestatŭ.

Cronica ḍilei.

Mâne séră, Duminecă în 3 Augustŭ st. n., musica orașului va da în grădina hotelului „Pomu Verde“ unŭ concertŭ, esecutândŭ o nouă fantasiă „română“ (Romana) după cântecile și jocurile române de Seidemann. Programulŭ constă, în cea mai mare parte, din bucățĭ nouĕ. Bucățĭ solo vorŭ esecutá d-nii Max Krause (violina) și Wilhelm Frässdorf (flauta).

*

Aflămŭ din Isvorŭ demnŭ de credință, că M. Sa Regele României a fostŭ învitatŭ sĕ asiste la manevrele armatei austro-ungare. M. Sa înse a declaratŭ, că nu póte luá parte, de óre ce cam totŭ pe acelŭ timpŭ va merge la Singmaringen, ca sĕ asiste la nunta de aurŭ a tatălui, M. Sale Anton de Hohenzollen.

*

Comisiunea austro-română pentru delimitarea granițelorŭ a sositŭ în Petroșenĭ, de unde va merge spre Hațegŭ și Caransebeșŭ, sĕ-șĭ termineze lucrările sale.

*

Consistoriulŭ archidiecesanŭ gr. or. recomandă școlelorŭ poporale, novela ce D-lŭ Petra-Petrescu a publicatŭ în fóia nóstră sub titlulŭ: „Satulŭ cu comorile.“ O recomandă ca unŭ opŭ în tóte privințele corectŭ și fórte instructivŭ pentru poporŭ.

*

In sala teatrului de aicĭ din Brașovŭ a espusŭ francesulŭ Veltée vestita sa colecțiune de 132 figurĭ de céră. Colecțiunea este una din cele mai complete, ce esistă. Intre altele însemnămŭ frumósa grupă „Christosŭ înaintea lui Pilatŭ,“ ce are mai multŭ de 40 figurĭ; grupa „Maria Stuart și Elisabeta“ în parculŭ Fortering, represintândŭ a 4 scenă din actulŭ alŭ 3-lea alŭ dramei lui Schiller; o scenă din opera Faust precum și o mulțime de singuratece figurĭ, de pildă: poețĭ, compositorĭ, căpitanĭ de oștĭ, femei vestite în istoriă, busturile celorŭ mai noi asasinatorĭ ș. a. Recomandămŭ tuturora acéstă colecțiune, mai alesŭ, că dlŭ Veltée va rĕmâné puțină vreme în orașulŭ nostru. Esplicărĭ mai detailate dă anunciulŭ de pe pagina a IV-a.

*

„Românulŭ“ ḍice: D-șóra Agatha Bârsescu, artistă română dela teatrulŭ împĕrătescŭ din Viena, după o ședere de câte-va ḍile în țéră, unde părintele ei este greu bolnavŭ a plecatŭ de curêndŭ în străinătate. Simpatica artistă, după câtŭ aflămŭ e pe deplinŭ însănătoșită de reumatismulŭ, pe care la contractatŭ din causa unei răcelĭ dobêndite iarna trecută în rolulŭ Iulietei din piesa „Romeo și Iulieta“ a lui Shakespeare.

*

Se lucréză cu mare activitate la repararea drumului de ferŭ dintre Comarnicŭ și Sinaia. S'a trimisŭ unŭ mare numĕrŭ de soldațĭ, carĭ sĕ-lŭ termine în timpŭ de 10—12 ḍile.

*

„Românului“ i se scrie din Hușĭ, că din causa plorilorŭ torențiale în Bucovina, Prutulŭ în 13 (25) a venitŭ din nou mare inundândŭ tóte satele mărginașe, începêndŭ dela Țuțora până la gura Prutului. Pagubele causate sunt marĭ. Fînațele sunt perdute.

*

Cetimŭ în ḍiarele din Bucurescĭ: De unăḍĭ România raportă sgomotulŭ, că guvernulŭ arŭ fi avêndŭ de gândŭ sĕ cumpere pe séma statului castelulŭ Peleșŭ dela Sinaia pentru a servĭ în totd'auna de reședință de véră ‚a regelui. Contrarŭ acestui sgomotŭ înse, Rĕsboiulŭ spune, că M. S. Regele arŭ fi dispusŭ sĕ dăruéscă acestŭ castelŭ statului, ér nu sĕ-lŭ vêndă.

*

Dr. Marcovicĭ a telegrafatŭ guvernului românŭ, că colera descresce repede în Marsilia.

*

„România ḍice: D. d. Moceanu și Velescu ne facŭ cunoscutŭ din Genova, că nu potŭ plecá la Madridŭ din causa carantinei de 20 de ḍile. La 12 c. au plecatŭ la esposiția din Turinŭ și décă nu vorŭ aflá despre sosirea vre unei nave spaniole, atuncĭ vorŭ fi nevoițĭ sĕ se preumble prin Veneția și prin alte orașe frumóse din clasica Italiă.

*

La manevrele armatei ruse, carĭ se vorŭ începe la 1 Augustŭ, vorŭ asista din partea României d. generalŭ Radovicĭ și d. colonelŭ Crutescu.

*

„Democratulŭ“ din Ploiescĭ spune, că Duminecă la 15 Iulie la ora 7 diminéța, plóe mare și repede, care a ținutŭ ca 15 minute, a venitŭ din apusŭ. Norii erau atâtŭ de încărcațĭ de electricitate, încâtŭ fulgerile și tunetele țineau într'una. Mai multe trăsnete au căḍutŭ pe calea Tîrgu-vestei, au omorîtŭ doi boi și a contusionatŭ o vacă. La biserica domnéscă S-ții Apostolĭ, pe cândŭ preotulŭ oficiá, trăsnetulŭ a pĕtrunsŭ în biserică fiindŭ o ferĕstră deschisă, fără sĕ producă alte stricăciunĭ decâtŭ nisce semne lăsate în vêrfulŭ turnului pe unde puterea electrică a eșitŭ. In altă parte din suburbia sf. Sava, trăsnetulŭ a sfărmatŭ o salciă.

*

Pe la Vrania și Curciumlje au năvălitŭ pe pămêntŭ sêrbescŭ douĕ cete de arnăuțĭ făcêndŭ mare pagubă și jafŭ în comunele mărginașe. Sentinelele turcescĭ nu i-au împedecatŭ. Ministrulŭ de esterne sêrbŭ a trimisŭ Porțeĭ o notă în acéstă privință.

*

Pórta a trimisŭ 3 comisarĭ în Albania, Macedonia, Tracia și Asia mică, pentru ca sĕ esecute hotărîrile sale cu privire la sistarea oficiilorŭ postale din țĕră Unele ḍiare mai au încă nădejde, că în fața unui protestŭ energicŭ alŭ puterilorŭ, Pórta își va rechemá comisarii.

*

După o telegrama a fóiei „Morg. Post“ autoritățeĭ americane trimitŭ îndĕrătŭ mulțĭ emigrațĭ lipsițĭ. Astfelŭ

adĭ e o sĕptĕmână 50 de emigraţĭ din România s'au îmbarcatŭ sĕ se întórcă la Bremen.

*

Se scrie din Berlin, că isgonirea Ruşilorŭ de acolo continuă mereu. Numĕrulŭ isgoniţilorŭ a ajunsŭ la miĭ. Se isgonescŭ creştinĭ şi jidovĭ, bărbaţĭ, femei şi copii, săracĭ şi avuţĭ, studenţĭ, comercianţĭ, meseriaşĭ, chiar ómenĭ de afacerĭ, carĭ de 20 de anĭ locuescŭ în Berlin, sunt căsătoriţĭ cu germane şi au copii născuţĭ acolo. Se isgonescŭ chiar proprietarĭ cu paşapórte în regulă. Agitaţiunea ce domnesce în colonia rusă este fórte mare.

*

Din Cairo se telegrafézá, că Osman Digma, locotenentulŭ Mahdiului, a fostŭ omorîtŭ la 18 Iulie.

Luptele naţionale în Boemia.

Relaţiunile dintre Cehii şi Nemţii Boemiei se înăsprescŭ pe di ce merge. Lucru fórte naturalŭ: cu câtŭ Cehii câştigă mai multŭ tĕrĕmŭ, cu atâtŭ Nemţii sunt mai mâhniţĭ. De unŭ timpŭ încóce a prinsŭ rădăcină la Nemţĭ ideea împărţirei Boemiei în două teritorii naţionale. In privinţa acésta scrie „N. fr. Presse.“

„Germanii în Boemia se pare, că au adĭ numai o singură dorinţă: ca sĕ evite în viitorŭ orĭ ce atingere cu elementulŭ cehicŭ, sĕ se mărginéscă la cerculŭ lorŭ mai restrînsŭ, ca sĕ aibă pace şi mai bine sĕ renunţe la orĭ-ce influinţă politică în ţéră şi în imperiu, decâtŭ sĕ se mai certe cu Cehii, ca mai pe urmă sĕ fie maiorisaţĭ din partea lorŭ. Despărţirea în două a administraţiunei politice, institutele ţĕrei sĕ fie împărţite între acele două naţionalităţĭ, ba Nemţii sĕ aibă chiar o dietă deosebită — étă ceea ce dorescŭ Nemţii Boemiei numai sĕ scape de maiorisare, fără de a se mai gândi ce urmărĭ ar avé acéstă isolare, că singurulŭ lorŭ razimŭ, solidaritatea cu toţĭ Germanii şi l'ar pierde prin acésta şi că cu tótă despărţirea teritorului starea Nemţilorŭ nu s'ar îmbunătăţi până ce va esista în Viena unŭ guvernŭ a cărui poliţiă se razimă pe elementulŭ slavŭ....

Nicĭ guvernului austriacŭ, nicĭ partidei centraliste germane nu-i convine acéstă tendinţă de separare după naţionalităţĭ. Cu tóte astea Nemţii din Boemia, stăruescŭ în acéstă direcţiune şi se vĕdŭ deja începuturile politicei de abstinenţă ce voescŭ ei sĕ-o inaugureze în consecenţa acelorŭ stăruinţe.

Primulŭ pasŭ l'au făcutŭ sĕptĕmâna trecută delegaţii nemţĭ aleşi pentru consiliulŭ economicŭ alŭ Boemiei [Landesculturrath]. 22 de delegaţĭ ai diferitelorŭ reuniunĭ economice germane din Boemia au declaratŭ, că nu mai potŭ luá parte la lucrările numitului consiliu, pentru că membrii cehĭ ai consiliului, ignorândŭ interesele comune ale economilorŭ germanĭ şi cehĭ, se gândescŭ numai la promovarea scopurilorŭ lorŭ naţionale şi politice. De aceea delegaţii germanĭ declară, că ei vorŭ stărui cu tóte mijlócele legale ca consiliulŭ economicŭ alŭ ţĕrii sĕ se împartă în două secţiunĭ naţionale.

Mişcarea acésta pentru separarea a totŭ ce e germanŭ de Cehii din Boemia este o apariţiune fórte seriósă pe tĕrĕmulŭ luptelorŭ naţionale din Austria. Situaţiunea se înăspresce încă şi mai multŭ prin stăruinţele contrare ale partidelorŭ radicale cehice. De ilustraţiune servéscă următorulŭ casŭ caracteristicŭ, ce ni'lŭ împărtăşescŭ foile de dincolo de Laita:

Profesorulŭ Kwiczala a adusŭ în sesiunea trecută a dietei boeme o propunere, care tinde a interdice primirea unui copilŭ cehŭ în vre-o scólă poporală germană. In perioda viitóre a dietei acéstă propunere se va lua în desbatere şi din acéstă causă chiar de pe acum se agitézá, mai cu sémă de către Cehii tinerĭ, şi se face propagandă în scopŭ de a se ţiné meetingurĭ de massele poporului cehŭ, declarându-se pentru »legea Kwiczala.« In Praga şi Lipau s'au şi convocatŭ deja astfelŭ de adunărĭ, carĭ se iea hotărîrĭ în sensulŭ arangiatorilorŭ şi agitatorilorŭ. Pe de altă parte însĕ, chiar deputaţii cehĭ de valóre facŭ oposiţiune propunerei lui Kwiczala. Astfelŭ clubulŭ cehŭ politicŭ din Iungbunzlau a ţinutŭ o adunare, în care deputatulŭ Mattusch a combătutŭ acea propunere şi întregŭ clubulŭ s'a declaratŭ pentru respingerea ei.

Dela conferenţa din Londra.

Situaţiunea la conferenţă a devenitŭ încordată. La greutăţile, cu care are sĕ lupte conferenţa egipténă, s'a mai adausŭ încă una. Comitele Münster, ambasadorulŭ germanŭ la Londra, a cerutŭ sĕ se ia în desbaterea conferinţei şi starea şi mĕsurile sanitare din Egiptŭ. Lordulŭ Granville a respinsŭ acéstă cerere, sub cuvêntŭ că nu aparţine la programulŭ financiarŭ; ceilalţĭ ambasadorĭ încă s'au alăturatŭ la vorbele lordului Granville, dar au constatatŭ anume, că o reformă sanitară în Egiptŭ e necesară. Deşi Germania a suferitŭ cu acéstă ocasiune o mică lovitură, totuşĭ puterile parŭ a fi pe partea ei, deórece egoismulŭ Englesŭ, de a ignorá mĕsurile sanitare necesare în Egiptŭ, a provocatŭ o nemulţămire generală.

Francia şi Anglia s'au înstrăinatŭ multŭ în timpulŭ din urmă. Dovadă şi articlulŭ diarului Parisianŭ »Figaro,« care vorbesce pentru o alianţă franco-germană. Afară de acésta, prinţulŭ Bismarck nu va uitá lovitura, ce i-a dat'o lordulŭ Granville, refusândŭ cererea ambasadorului germanŭ; ba ce e mai multŭ, cancelarulŭ a câştigatŭ pe Pórta până în a o întrebuinţá alăturĭ cu Francia în contra Angliei.

Prin urmare resultatulŭ, de până acuma alŭ conferinţei e antagonismulŭ dintre Anglia şi celelalte puterĭ.

In urma incordărilorŭ acestora se observă abia acum după 5 sĕptĕmânĭ, ca unŭ ce caracteristicŭ impoliteţa, ce au comis'o delegaţii englesĭ, lordulŭ Granville şi Childers, de a vorbi în şedinţe în limba englesă, pe care cu greu o înţĕlegŭ unii din delegaţii puterilorŭ. La acéstă impoliteţă se obiectézá, că la congresulŭ din Berlinŭ, prinţulŭ Bismarck a vorbitŭ totŭ frânţusesce, pentru ca sĕ fie de toţĭ înţĕlesŭ.

Omagie aduse lui V. Alexandri.

Mohadia, 29 Iuliu.

V'amŭ raportatŭ că de la Lugoşŭ, Temişóră, Caransebeşŭ, Orşova şi alte localităţĭ a mersŭ o deputaţiune la băile din Mehadia, ca sĕ salute pe iubitulŭ bardŭ alŭ Românilorŭ, care se află acolo la cură. Deputaţiunea numerósă s'a dusŭ Dumineca trecută la locuinţa d-lui Alexandri, unde primarulŭ Lugoşului d. Constantinŭ Rădulescu sen. a adresatŭ ilustrului poetŭ următórele cuvinte:

»Lauriatule poetŭ.« Vestea îmbucurătóre, că petrecĭ pe teritorulŭ comitatului nostru ne-a datŭ ocasiunea a vedé realisată dorinţa de a cunósce pe celŭ mai mare poetŭ alŭ naţiuneĭ nóstre. Temerea de a vĕ conturba în liniscea dorită fŭ învinsă de însufleţirea isvorită din simţulŭ de recunoscinţă şi admiraţiune, ce vĕ păstrămŭ. Étă-ne în numele Românilorŭ acestui comitatŭ, vĕ rugămŭ a primi omagele nóstre pline de devotamentŭ.

»Nemuritorule poetŭ! cândŭ constelaţiunile vieţei publice oprescŭ unŭ poporŭ în libera sa desvoltare, atuncĭ literaturei îi cade cea mai grea parte a chiemării de a susţiné ţăria consciinţei naţionale într'unŭ poporŭ. Meritulŭ colosalŭ alŭ Tĕu e recunoscutŭ de totŭ Românulŭ şi va fi tot d'auna recunoscutŭ până va fi sufletŭ de Românŭ pe pămêndŭ. Dar unde poveştile tale au delectatŭ la noi au produsŭ lacrimĭ de bucurie; unde baladele tale au încântatŭ, la noi au produsŭ visurĭ de aurŭ; unde opurile geniului tĕu a produsŭ admiraţiune, la noi au făcutŭ neînvincibilă însufleţirea pentru limba şi naţiunea nóstră.

»Pepturile nóstre pline de comorĭ adunate din neperitórele tale opurĭ, inimile nóstre adăpate în simţimentele culese din droductulŭ deescului tĕu spiritŭ, sângele nostru încăldîtŭ de flacăra naţională a geniului tĕu, depunŭ tributulŭ recunoscinţei, alŭ mulţămirei şi admiraţiunei urându-ţĭ mulţĭ fericiţĭ anĭ. Să trăeştĭ.«

D. Alexandri a rĕspunsŭ cam în modulŭ următorŭ:

Fraţilorŭ! Impregiurările m'au împedecatŭ până acuma, de a veni între D-vóstră; cu atâtŭ mai mare îmĭ este bucuria în acestŭ momentŭ, când mi sĕ împlinesce una dintre dorinţele cele mai fierbinţĭ, de a vĕ puté vedé în Bănatŭ, frumosulŭ D-vóstră pămêntŭ. Décă cu ajutorulŭ lui Dumnedeu şi alŭ timpului m'am făcutŭ şi sunt poetŭ, acésta am sĕ-o mulţămescŭ numai poporului românŭ, alŭ cărui fiu suntŭ, în sinulŭ căruia se află ascunsŭ isvorulŭ nesecatŭ alŭ celei mai sublime poesii. Ca copilŭ mĕ adormiau în lĕgănŭ cu cântecele poporale române. Mai târdiu, terminându-mĭ studiele în străinătate şi câştigându-mĭ varii cunoscinţe din isvórele literaturelorŭ străine, m'amŭ re'ntorsŭ în patriă, cu o unică dorinţă: a aduná comorile poporului nostru, care pe di ce merge totŭ mai mare devinŭ, şi în mijloculŭ acestei ocupaţiunĭ m'am convinsŭ, că nu esistă poporŭ, care sĕ fie mai sublimŭ în poesia sa, decâtŭ poporulŭ românŭ. Poesia română şi obiceiurile nóstre strămoşescĭ, care le-amŭ moştenitŭ dela Romanĭ, carĭ au făcutŭ se fimŭ mândri de numele nostru, mĕ întărescŭ în convingerea, că poporulŭ românŭ va trebui sĕ se renască şi se va şi renasce, căcĭ unŭ vechiu proverbŭ românescŭ dice: »Sângele apă nu se face, din stejarŭ stejarŭ rĕsare, din Românŭ Românŭ se nasce.«

Dupŭ amédĭ la 2 óre s'a datŭ în sala de argintŭ unŭ prândŭ de gală în onórea poetului. Au toastatŭ Brediceanu şi alţii în sănătatea poetului. Poetulŭ la fiecare toastŭ a rĕspunsŭ scurtŭ şi sentenţiosŭ. Astfelŭ a decursŭ sĕrbătórea acésta frumósă.

Sĕrbătórea lui Horia şi Cloşca.

Cu privire la sĕrbătorirea centenarului revoluţiunei lui Horia şi Cloşca, „Bukaresti-Hiradó“, fóia vestitului Vándory Lajos, scrie împotriva lui „Ellenzék:“

„Nu Românii bucurescenĭ, sĕu cum dice »Ellenzék,“ »Olahii“, pregătescŭ acésta serbare, ci Românii transilvănenĭ, carĭ locuescŭ în Bucurescĭ, carĭ şi acum sunt încă supuşĭ statului maghiar, şi mai cu sémă »Societatea Carpaţii.« Pentru faptele sĕvĕrşite de membrii unei reuniunĭ însă, nicĭ decum nu putemŭ face pe o naţiune rĕspundĕtóre. Noi urmărimŭ cu băgare de sémă tótă mişcarea şi în mometulŭ, în care amŭ înţelege, că mişcarea se îndréptă împotriva Ungariei — chiar şi sabia lui Damocle de arŭ atérna de-asupra capului nostru — o clipită nu amŭ întârdiá de a ne împliní datoria de patrioţĭ şi a dá pe faţă cele întêmplate. Guvernulŭ şi naţiunea română nu iau parte la pregătirea serbării lui Horia şi Cloşca; putemŭ chiar sĕ dicemŭ că acéstă mişcare a Românilorŭ ardelenĭ, ce locuescŭ aicĭ, este desaprobată în cercurile românescĭ, ce sunt vrednice de stima nóstră. Din isvorŭ sigurŭ aflămŭ, că guvernulŭ va împiedecá serbarea centenarului Horia şi Cloşca. Şi décă stăpânirea va face în adevĕr acésta, atuncĭ stăruimŭ în credinţă, că şi »Elenzék« se va convinge, că nicĭ naţiunea română, nicĭ publiculŭ românŭ din Bucurescĭ nu a voitŭ sĕ pregătéscă sĕrbătorirea lui Horia şi Cloşca, ci numai câteva sute de ómenĭ, carĭ nu suntŭ duşmanĭ numai ai Ungariei, ci şi ai României.«

La vorbele diarului unguréscŭ din capitala României, „Székely Nemzet“ face următórea observare:

»Nu mai póte încăpea aşadară nicĭ o îndoélă, că scrintita idee a nebunei sĕrbătorĭ nu vine dela Ardelenĭ. Societăţile nemulţămite, ca »Opinca,« dau îndemnulŭ. Apoi se găsescŭ câţĭ-va ómenĭ neconscienţioşĭ, carĭ începŭ mişcarea şi o lăţescŭ în ţéră străină. Guvernulŭ românŭ nu intervine acum. Décă elŭ nu găsesce cu cale sĕ o împiedice, se mulţămesce a suprimá celŭ puţinŭ prin ajutorulŭ poliţiei orĭ ce demonstraţiune, ce-ar fi îndreptată împotriva bunelorŭ relaţiunĭ ale statelorŭ vecine. Numai câtŭ fundamentala idee a unei demonstraţiunĭ de felulŭ acesteia séménă cu unŭ focŭ, ce se lăţesce mereu. Agitatorii românĭ, carĭ din Ardélŭ aruncă scânteia la Bucurescĭ cunoscŭ sférşitulŭ rĕu alŭ acestei gândirĭ. Ei sciu, unde sĕ semene vêntŭ, ca sĕ culégă furtunĭ.“

Organulŭ sĕcuiescŭ cere în sférşitŭ dela stăpânirea unguréscă sĕ întreprindă câtŭ mai energicĭ paşĭ pentru suprimarea serbărei.

Comisiunea de delimitare şi presa maghiară.

Cetimŭ în „Hermanstädter Zeitung«: „Nicĭ o di fără durerĭ patriotice,“ aşa traduce »Ellenzék« din Cluşiu clasica vorbă »Nulla dies sine linea.« Ungaria este umilită, dice unŭ domnŭ Zóngor (claviristŭ) în pomenita gazetă, de vreme ce membrii românĭ din comisiunea ungaro-română pentru regularea graniţelorŭ ar fi declaratŭ, că nu potŭ sĕ se lase în nicĭ o discusiune cu representanţii Ungariei şi că voescŭ a conferí cu representanţii monarchiei austro-ungare. Pe temeiulŭ acestei declaraţiunĭ ar fi refusatŭ a subscrie ei şi protocolulŭ conferinţelorŭ. După a nóstră sciinţă membrii românĭ ai comisiunei au tratatŭ cu membrii ungurĭ şi în éstŭ anŭ şi împreună cu cei din urmă au hotărîtŭ în luna trecută marginile cemitatului Sibiului şi Hunedórei. Acéstă împrejurare nu împiedecă însĕ pe acelŭ Gură-mare dela Cluşiu sĕ tune într'unŭ sprintenu tempo de csárdás împotriva României celei îndrăcite de nerecunoscĕtóre şi sfîrşiască fulgerătorulŭ sĕu articolŭ cu următórele vorbe: »Ungaria de o mie de anĭ, care şĭ-a pututŭ întinde braţulŭ sĕu învingĕtorŭ până la Chalons, la Adria şi la Varna, sufere ca România, ce mai ierĭ alaltaerĭ s'a desfăcutŭ din faşe, sĕ nu voéscă a nu venĭ în nicĭ o atingere cu ea socotindu-se de statŭ egalŭ îndreptăţitŭ, dar şi trebuie sĕ sufere aşa ceva, căcĭ cine e pusŭ sub epitropiă, nu este nicĭ stăpânŭ peste situaţiune, nicĭ stăpânŭ pe sine însuşĭ.« E de miratŭ, că »Ellenzék,« care scrie într'unŭ chipŭ aşa realisticŭ, a trecutŭ cu vederea descrierea pomenitelorŭ scutece.

Corespondinţa nóstră din comitate.

In Nr. 107 alŭ diarului nostru amŭ publicatŭ o corespondenţă dată din Mihalţŭ 3 Iulie, în care ni se scriá că căpitanulŭ de poliţiă a pusŭ pedecĭ petrecerii, arangiate în 29 Iunie a. c. de tinerimea academică, şi că la nereuşită ei au contribuitŭ chiar unii din Românĭ.

Ca respunsŭ la aceea corespondenţă, d. Severŭ Barbu, stud. în dreptŭ, ne trimite din Alba Iulia o întêmpinare, în care ne face cunoscutŭ, că tinerimea academică de acolo n'a sciutŭ nimicŭ de petrecere până în ultimele momente, de órece n'a fostŭ nicĭ decum încu-

nosciințată despre acésta; prin urmare nu putea și n'avea timpŭ sĕ paraliseze reușita petrecerei. D. Severŭ Barbu ne mai spune că, fiindŭ întrebatŭ din partea unorŭ domnĭ și dómne, că cine arangiază petrecerea, le-a rĕspunsŭ, că nu-i cunósce și că tinerimea din locŭ n'a fostŭ consultată în privința petrecerei, din care causă nicĭ n'a participatŭ la ea. Ce privesce însă pașii căpitanului de poliția, dênsulŭ are sĕ se rectifice.

Afară de acésta, aranjatorii n'au procedatŭ corectŭ, ne spune d. Severŭ de Barbu. Ei n'au învitatŭ multe familii române, séu décă le-au învitatŭ, acésta au făcut-o prin ómenĭ necunoscuțĭ séu prin poștă. De asemenea n'au învitatŭ corpulŭ oficerescŭ alŭ bravului și gloriosului regimentŭ de la Custozza Nr. 50, în care se află și vr'o 16 oficerĭ românĭ de diferite ranguri.

Nereușita petrecerei o mai atribue d. Severŭ de Barbu și împrejurării, că ea s'a datŭ la o sĕptămână după petrecerea ținută în favórea scólei gr. cat. ce are sĕ se zidéscă acolo.

Diverse.

Regele tetovatŭ. — Tavhaio, stăpânulŭ Maoricilorŭ, care acuma petrece în Londra, este în barbaria sa unŭ caraghiosŭ băiatŭ bĕtrânŭ. Până acum s'a scornitŭ legende întregĭ despre elŭ. Elŭ se află sub îngrijirea părintéscă a Mrs-eĭ Saintsburg, începe a câștigá puțină spoiélă de civilisațiune. 'I placŭ multŭ bĕuturile. Primesce visite, și cu deosebire damele îlŭ copleșescŭ cu zaharŭ, cu cărțĭ de rugăciune, cu inele și cu pipe, căcĭ Maiestatea Sa e mare fumătorŭ și totdéuna îlŭ vedĭ cu ciutura în dințĭ, séu décă nu, atuncĭ îlŭ aflí la croitorŭ. Croitoria înaintea sa este celŭ mai strălucitŭ succesŭ alŭ civilisațiunei europene. Dilnicŭ privesce ore întregĭ arta croitorului, minunata artă plină de farmecŭ. Acuma pórtă o jachetă potrivită pe trupŭ, cu unŭ buchetŭ, care nu póte lipsí, pantaloni strîmțĭ și ghete sclipicióse; dar pe capŭ încă totŭ cu decorațiunea de pene, obicĭnuită la șefii popórelorŭ sĕlbatice, și la urechĭ totŭ cu decorațiunea de dințĭ de scvalŭ. Mare respectŭ are de dame, care pe lângă cele douĕ soții ale sale (căcĭ n'are mai multe), sunt adevĕrate ființe ceresci. Societatea damelorŭ engleze și a económei sale a obicĭnuitŭ la multe și frumóse lucrurĭ pe négra Sa Maiestate. Dar câte odată totu-șĭ îșĭ uită de sine. Nu de multŭ în salonulŭ Mrs-sei Saintsburg nóptea pela 11 óre era o societate de dame, când deodată o figură albă ca zapada intră și produce o spaimă generală. Era regele negru în — cămașa de nópte. Damele au începutŭ a țipá. »Mat, mat!« dise liniștindu-le Maiestatea Sa, care nu-șĭ puté esplicá spaima femeilorŭ. N'avea lumină. Damele i-au datŭ și l'au scosŭ cu grabă din casă. Regele Tavhaio umblă prin tóte teatrele, dar mai bucurosŭ îșĭ petrece în Alhambra, unde nu póte îndestulŭ admirá minunile baletului și ale musicei. Elŭ e mâncăciosŭ ca Cetevaio. Cu deosebire îi placŭ pescii, și lui și suitei sale. Nu de multŭ au mâncatŭ la prândŭ supă, douĕ felurĭ de pesce de mare, friptură de porcŭ și de vițelŭ. Trase o pipă de tutunŭ. plecà la preumblare cu suita, dar pe cale vĕdŭ în feréstra unei ospĕtării o bucată mare de rinichĭ fripțĭ. Au intratŭ și au făcutŭ chelnerilorŭ semnŭ, ca sĕ le aducă carnea aceea din feréstră, căcĭ ei vorŭ sĕ-o mânce. Au și mâncat-o cu unŭ admirabilŭ apetitŭ — era o oră după prândŭ. Maiestatea Sa Tavhaio în societate mâncă cu furculița și cu cuțitulŭ, însĕ între ómenii sĕi numai cu ghiarĕle. Dulcețurĭ nu-i placŭ, dar melcĭ cumpĕră cu sacii; acestea sunt mâncarea sa de predilecțiune. A cercatŭ sĕ dórmă și în patŭ europénŭ, dar somnulŭ îlŭ părăsia; se întinde pe podele și dórme dusŭ.

*

Unŭ nou Misdea. — O afacere ca cea cu Misdea s'a întêmplatŭ în apropierea cetății din Itatia de Sudŭ, Caprani. In 18 Iulie brigadierulŭ (căprarŭ) de carabinerĭ, lombardulŭ Venture avé sĕ se reîntórcă încă cu alțĭ doi soldațĭ din aceeașĭ trupă din Contagnio la Caprani. Pe drumŭ unulŭ dintre soldațĭ, Demattris numitŭ, împușcà fără de veste trei glónțe în brigadierŭ. După acésta o luà la fugă amenințândŭ, pe toțĭ câțĭ îi eșiau înainte, cu baioneta și cu revolverulŭ. Cu revolverulŭ a rănitŭ elŭ o femeă în partea stângă a peptului, cu baioneta o fetiță de 10 anĭ, și unŭ țĕranŭ, care murĭ îndată. Pe unŭ tênĕrŭ, care-lŭ persecutá, l'a nimeritŭ cu unŭ glonțŭ de revolverŭ în partea de josŭ a brațului. Din tóte părțile se plănuì o vênĕtóre formală după ucigașŭ. Acesta ce-i dreptŭ se reîntórse, însĕ și mai înfuriatŭ, și de astă dată omorî douĕ femei. In fine țîntì unŭ artileristŭ dibaciŭ asupra lui și-lŭ trântì la pămêntŭ; rănitŭ de mórte în têmple, murí în scurtŭ timpŭ. Părerea generală e, că carabinierulŭ, care a comisŭ crime atâtŭ de grozave, la unŭ esercițiu militarŭ pe o ferbințélă de 34 de grade a turbatŭ, ceea ce se constată și prin aceea, că conduita lui a fostŭ liniștită și pacĭnică.

*

Unŭ furtŭ nou la poșta din Peșta. — Dilele acestea trămise cassa centrală a statului din Buda-pesta 640,000 fl., hârtii mai vechĭ la Viena, pentru ca sĕ-le schimbe cu note de statŭ nouĕ. Fură schimbate, schimbulŭ întregŭ fŭ aședatŭ în șepte cutii și așa puse pe postă. Funcționarii competențĭ din Budapesta le și primiră, desfăcură șése din ele, dér la a șéptea — sigilulŭ era străinŭ. Deschiseră în grabă și în locŭ de 30,000 fl., ce trebuiau sĕ mai afle într'ênsa, găsiră trei cărămidĭ învĕluite în hârtiă și bine aședate acolo. S'a luatŭ în grabă unŭ protocolŭ, s'a însciințatŭ răpede și poliția din Budapesta și din Viena — acestea stau în continuă înțelegere prin sîrma telegrafică — dar nimicŭ până acum nu s'a aflatŭ. Se presupune că cutia, în care se aflau banii, a fostŭ schimbată pe drumŭ séu la Viena cu altă cutiă asemenea ei. Poliția din Budapesta dă cu socotéla, că acéstă schimbare s'a pututŭ face numai pe drumŭ séu la Viena, pe cândŭ cei dela Viena credŭ că numai la Pesta s'a pututŭ comite furtulŭ. — Nu de multŭ a fostŭ peritŭ la poșta din Pesta o ladă de banĭ cu 240,000 fl. și hoții până adĭ nu sunt descoperițĭ. Óre sĕ nu fi comisŭ totŭ ei și furtulŭ celŭ mai nou?

*

Stabilimentulŭ luĭ Krupp. — Despre mărimea și puterea de producțiune a stabilimentului lui Krupp din Essen scrie »Berggeist« următórele: In anulŭ 1860 numĕrulŭ lucrătorilorŭ se urcá la 1764; până în 1870 a crescutŭ la 7084; astădĭ suntŭ aprópe 20,000, carĭ îșĭ câștigă pânea de tóte dilele în Essen. Numĕrulŭ membrilorŭ familiarĭ ai ómenilorŭ ocupațĭ în stabilimentŭ este 45,776, adăugêndŭ și 13,000 copii, carĭ cercetéză scóla, cu totulŭ 65,381 de persóne află ocupațiune. Dintre aceștia trăiescŭ 19.000 de ómenĭ în casele, carĭ aparținŭ firmei »Krupp.« In presentŭ are stabilimentulŭ lui Krupp următórele secțiunĭ: 1. Stabilimentulŭ celŭ mare în Essen: 2. Trei mine de cărbuuĭ în Essen și Bochum; 3. 547 mine de ferŭ în Germania; 4. Diferite mine de ferŭ în nordulŭ Spaniei, la Bilbao; 5. Patru cuptóre marĭ de turnatŭ în Duisburg, Neuvied și Sayn; 6. Unŭ locŭ de 17 chilometri de lungŭ pentru împușcatŭ în Meppen spre a probá tunurile; 7. Locurĭ de a probá puscile în Dülmen, lungĭ de $7^{1}/_{4}$ chilometri; 8. Patru vapóre de oceanŭ. 9. Diferite grópe de lutŭ și de năsipŭ și petrării. In secțiunea Nr. 1—5 suntŭ în presentŭ în lucrare 11 cuptóre marĭ, 1542 alte cuptóre de diferite forme, 439 căldărĭ de aburĭ, 82 ciocane la mașinele de aburĭ cu o greutate de 1—40 tone, 21 de morĭ cu sulurĭ, 450 mașine de aburĭ, fiecare cu putere de 2—1000 de cai, la olaltă o putere de 185,000 de cai. Producțiunea totală numai în Essen a fostŭ lucrată în anulŭ 1881 din 260,000,000 chilograme oțelŭ și ferŭ ciocănitŭ, care era gata în stabilimentŭ pentru scopurĭ rĕsboinice și pacinice. Cărbunii se întrebuințéză pe di la 31,000 de tóne, aprópe la 1500 de tóne de mineralŭ de ferŭ se lucréză pe di în cuptórele cele marĭ. Numai spre a efeptuí lucrările în Essen se întrebuințéză 50 de șine dela drumulŭ de ferŭ, 38 de locomotive, 883 de vagóne, 69 cai și 191 de carĕ, 65 de chilometri de linii telegrafice, 35 de stațiunĭ și 55 de piue; mai departe 1 laboratoriu chemicŭ și unulŭ fisicalŭ, 1 atelierŭ fotograficŭ, 1 institutŭ litograficŭ, 1 tipografiă cu 3 prese iuțĭ și 6 de mână, 1 atelierŭ pentru legarea de cărțĭ și o societate stabilă de 63 pompierĭ, carĭ n'au altceva de lucru. Din institutele de consumŭ, carĭ aparținŭ stabilimentului și carĭ s'au înființatŭ anume pentru binele celorŭ aședațĭ acolo, s'au estradatŭ în anulŭ 1882 mărfurĭ în prețŭ de aprópe 4,000,000 de mărcĭ. In aceste institute e unŭ hotelŭ escelentŭ, 4 berării, 1 móră mânată de aburĭ, 1 brutăriă mare, 1 măcelăriă, 1 croitoriă, 2 cismării și 46 de prăvălii cu mărunțișurile, în carĭ chiar lucrătorii îșĭ potŭ procurá mărfurile cu $5^{0}/_{0}$ mai josŭ.

*

O temniță fidelă. — Următórea istorióră i-se comunică de Dhubrŭ unei foi din Calcuta: »Păzitorulŭ temniței »Bingali« din Sanhat s'a certatŭ pentru o afacere de banĭ cu șefulŭ stațiunei. Cestŭ din urmă descoperi, că păzitorulŭ temniței are în arestanții sĕi o mină de aurŭ și făcù arĕtare Superintendentului europénŭ, că nu sunt tóte cum ar trebui sĕ fiă. Acusarea făcută, la cerere fŭ subscrisă de păzitorŭ; se dete apoi unŭ ordinŭ de investigațiune, care esecutându-se, se află, că locuința păzitoriului închisorii este în adevĕrŭ depositulŭ tuturorŭ lucrurilorŭ furate de câte-va lunĭ din stațiune. Dar istoria nu s'a terminatŭ cu acésta, și cu tóte că se póte numì întêmplare fabulósă, este adevĕratŭ că păzitoriulŭ care avé sĕ păzéscă alțĭ doi criminaliștĭ marĭ, carĭ, erau condemnațĭ pe mai mulțĭ anĭ la închisóre, îi eliberà în aceea nópte din temniță cu scopŭ ca sĕ comită furturĭ și spargerĭ, ér în dorĭ de di, după ce și-a asiguratŭ partea leului din furturile comise, ér i-a închisŭ păzitorulŭ.

*

Țarulŭ se rógă de iertare. — »Rusckij Archiv« publică o anecdotă interesantă din viața țarului Nicolae. La o manevră țarulŭ a trămisŭ prin adjutantulŭ sĕu, prințulŭ R. o poruncă generalului Pencersevskij. Țarulŭ observà, că porunca nu sĕ esecută, se mâniă și dojenesce aspru pe generalulŭ, care sta mulcom cu sabia plecată în semnŭ de onóre. Dar' greșéla o făcuse prințulŭ R. care în diua viitóre se și duse la țarulŭ, și și-o recunoscù. Țarulŭ îmbrățișà pe prințulŭ dicêndu-i: 'Iți mulțămescŭ, că ai încredere în mine. Așa voiu puté îndreptá greșéla.« In diua următóre țarulŭ a ordonatŭ pe toțĭ generalii la sine și s'a adresatŭ către Pencersevsky, dicêndu-i: »Am comisŭ nedreptate, trebue sĕ o îndreptezŭ.«

»Ierĭ te-am vătămatŭ, acum însă spre marea mea bucuriă sciu, că Dta n'ai fostŭ de vină, pentru aceea decĭ îmĭ retragŭ vătămarea ce n'ai meritat'o. Dămĭ mâna și spune-mĭ, că mĕ ierțĭ.« Generalulŭ a sărutatŭ mâna, ce i-o întinsese țarulŭ, ér țarulŭ l'a îmbrățișatŭ și l'a silitŭ sĕ pronunțe cuvêntulŭ: »iertŭ.« După aceea a mai mulțămitŭ odată prințului R. pentru sinceritatea sa, și ș'a esprimatŭ dorința, ca în asemene casurĭ toțĭ sé urmeze esemplului prințului R.

*

O esecutare. — Mercurĭ a fostŭ esecutatŭ în Stein criminalistulŭ Baumgartner, care a ucisŭ pe temnicerulŭ Gister. Foile vienese povestescŭ esecuțiunea în acestŭ chipŭ: Pe la 7 óre delicventulŭ fŭ escortatŭ dela temniță la loculŭ de esecutare. Directorulŭ penitențiarului Müller, și duhovniculŭ Nebes merseră alăturĭ cu elŭ; elŭ rĕspinse tóte vorbele și sfaturile duhovnicului. După ce delicventulŭ fŭ datŭ pe mâna călăului Willenbacher, elŭ pășí spre furcĭ cu pasŭ liniștitŭ, uitându-se la cei presențĭ. Liniștea și-o păstră până cândŭ fŭ desbrăcatŭ de blusa sa de către calfele lui Willenbacher, Cândŭ voiră însă sĕ-i lege mânile, elŭ se împotrivì cu putere. Sbierândŭ odată: »Ce vrețĭ?« elŭ se aruncà asupra calfelorŭ lui Willenbacher și așa se născù sub furcĭ o bătaie înfiorătóre. Escorta trebuì sĕ lase armele și sĕ mérgă în ajutorulŭ acestora. Așa reușiră călăii, sĕ potoléscă furia lui și sĕ-i lege mânile. Elŭ fŭ ridicatŭ și în vreme ce scotea niște amare blesteme asupra esecutorilorŭ, i-se aruncà sghilțulŭ în gâtŭ. Dar Baumgartner se apăra acum cu dinții. Cu gura reușì sĕ apuce sghilțulŭ, dar călăii i-lŭ scóseră din dințĭ. Dar acum elŭ îlŭ apucà cu mânile legate. »Vrețĭ se mĕ spêndurațĭ, cânĭ afurisițĭ?« Acestea i-au fostŭ cele din urmă vorbe, căcĭ sghilțulŭ, scosŭ din nou din mânile lui, i-se strinse împejurulŭ gâtului. Optŭ minute trebuiră sĕ trécă, până ce viața i-se stînse. Călăulŭ Willenbacher se desvinovăți, că de astă dată victima sa a trebuitŭ sĕ se chinuéscă atâta vreme, dicêndŭ, că nu a pututŭ potriví destulŭ de bine sghilțulŭ din pricina sbuciumărilorŭ delicventului? — Nu a fostŭ și acestŭ nenorocitŭ ucisŭ în chipulŭ celŭ mai umanŭ, ca celŭ de mai dilele trecute dela Dolni-Tuzla?

*

Bismark și poporulŭ germanŭ. — Gazeta de Francfort dă sémă despre o întrunire de studențĭ (Studentenkommers) care s'a ținutŭ acum în urmă la Heidelberg. Unulŭ dintre studențĭ propuse, sĕ bea în sănătatea principelui de Bismark și făcu unŭ micŭ discursŭ pentru a esplica și legitima propunerea sa. De mai multe orĭ fu întreruptŭ de fluerăturĭ. După ce sfîrși, unŭ funcționarŭ alŭ guvernului (Regirungsrath), care asistá la acéstă mică serbare, se sculă și rosti cuvintele următóre: „Principele de Bismarck este mare, dér poporulŭ germanŭ este mai mare decâtŭ dênsulŭ. Prin urmare, propuiŭ sĕ strigămŭ: „Trăiască poporulŭ germanŭ!" Aceste cuvinte fură salutate cu aclamațiunĭ unanime și prelungite...

*

Unŭ prunŭ într'o țigară. — Unŭ diarŭ din Aradŭ spune, că statulŭ vêndêndŭ cetățenilorŭ țigările »britanica« cu $6^{1}/_{2}$ cr.. te ar face sĕ credĭ că în ea numai tutunŭ se află. Despre contrarulŭ s'a convinsŭ în decursulŭ acestei sĕptĕmânĭ unŭ advocatŭ din Aradŭ, care într'o »britanică« a aflatŭ unŭ sêmbure de prună; dar' nu sêmbure simplu, ci unŭ sêmbure, care între foile jilave ale țigărei a începutŭ a încolți și s'ar fi făcutŭ chiar prunŭ cum se cade, décă advocatulŭ nu ar fi datŭ focŭ țigărei. Numele advocatului nu-lŭ spunemŭ, căcĭ ne tememŭ ca nu cumva finanții să-i iea și prețulŭ prunului.

Bibliografiă.

A apărutŭ: »Legea electorală«, Nr. 1 din Bibliotecă »Gazetei Săténului«. Prețulŭ 30 Banĭ, Rîmnicu-Săratŭ. Tipografia »Gazetei Săténului.«

A apărutŭ: A XX. Programă a gimnasiului românŭ din Brașovŭ. Publicată de Stefanŭ Iosifŭ, directorŭ și profesorŭ. Brașovŭ. Tipografia Alexi.

Poșta Sedacțiunei.

D-lui R. B. în Ciocănescĭ: Invitarea de abonamentŭ la fóia ilustrată ce dicețĭ, că ațĭ abonat'o nu privesce diarulŭ nostru. Noi amŭ fostŭ rugațĭ a-o împărțĭ împreună cu »Gazeta.« Mai scriețĭ editorului. Póte n'a ajunsŭ abonamentulŭ la destinațiune.

Editorŭ: Iacobŭ Mureșianu.
Redactorŭ responsabilŭ: Dr. Aurel Mureșianu.

Cursulŭ la bursa de Viena
din 1 Augustŭ st. n. 1884.

Rentă de aurŭ ungară 6%	122.10	Bonurĭ croato-slavone	100.—
Rentă de aurŭ 4%	92.30	Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	99.75
Rentă de hârtiă 5%	89.05	Imprumutulŭ cu premiu ung.	115.80
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	142.40	Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	115.30
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	96.50	Renta de hârtiă austriacă	81.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	118.20	Renta de arg. austr.	81.80
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	102.—	Renta de aurŭ austr.	103.35
Bonurĭ rurale ungare	100.75	Losurile din 1860	135.70
Bonurĭ cu cl. de sortare	101.75	Acțiunile băncei austro-ungare	856.—
Bonurĭ rurale Banat-Timișŭ	101.25	Act. băncei de creditŭ ung.	314.56
Bonurĭ cu cl. de sortare	101.—	Act. băncei de creditŭ austr.	313.50
Bonurĭ rurale transilvane	101 50	Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.74
		Napoleon-d'orĭ	$9.66^{1}/_{2}$
		Mărcĭ 100 împ. germ.	59.53
		Londra 10 Livres sterlinge	121.65

Bursa de Bucurescĭ.

Cota oficială dela 18 Iulie st. v. 1884.

Renta română (5%)	Cump.	$93^{1}/_{2}$	vênd.	94
Renta rom. amort. (5%)	»	$95^{1}/_{4}$	»	—
» convert. (6%)	»	$97^{1}/_{2}$	»	98
Împr. oraș. Buc. (20 l.)	»	34	»	—
Credit fonc. rural (7%)	»	$102^{1}/_{2}$	»	$102^{3}/_{4}$
» „ „ (5%)	„	$90^{3}/_{4}$	„	91
» » urban (7%)	»	$101^{3}/_{4}$	»	102
» » » (6%)	»	$97^{1}/_{2}$	»	98
» » » (5%)	»	$87^{1}/_{2}$	»	88
Banca națională a României	»	1325	»	1405
Ac. de asig. Dacia-Rom.	»	$346.^{1}/_{2}$	»	347
« » » Națională	»	240	»	—
Aurŭ	»	5·30.%	»	.—
Bancnote austriace contra aurŭ	»	2.07.	»	2.09

Cursulu pieței Brașovŭ
din 2 Augustŭ st. n. 1884.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.15	Vênd.	9.17
Argint românesc	»	9.10	»	9.15
Napoleon-d'orĭ	»	9.63	»	9.66
Lire turcescĭ	»	10.90	»	10.96
Imperialĭ	»	9.90	»	9.96
Galbenĭ	»	5.62	»	5.66
Scrisurile fonc. »Albina«	»	100.50	»	101.50
Discontulŭ	»	7—10 % pe anŭ.		

Numere complete din „Gazetă“ dela 1 Ianuariu a. c. se mai află.

Acei domnĭ abonațĭ ai noștri, carĭ au plătitŭ prețulŭ abonamentului pe una jumĕtate de anŭ séu pe unŭ anŭ, înainte de 1-a Aprilie a. c., sunt rugațĭ a ne trimite diferența prețului urcatŭ dela 1 Aprile c., care pentru Austro-Ungaria face 2 fl., ér pentru România 8 lei.

ADMINISTRAȚIA „GAZ. TRANS.“

Tipografia Alexi Brașovŭ.